

Sygn. akt III KZ 18/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. Z.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 maja 2020 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt III KO 105/19 odmawiające przyjęcia osobistego wniosku P. Z. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2019 r., sygn. II AKz (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 stycznia 2019 r., sygn. II Kop (...), na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019 r., sygn. II Kop (...), orzekł o wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary dożywotniego pozbawienia wolności orzeczonej wobec P. Z. wyrokiem Sądu Koronnego w C. z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt (...) Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2019 r., sygn. II AKz (...) – po rozpoznaniu zażalenia skazanego.

Obecnie, P. Z. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie wskazując na liczne – w jego przekonaniu – błędy postępowania przeprowadzonego przez organy śledcze i Sąd orzekający w jego sprawie w Wielkiej Brytanii.

Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2019 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego wyznaczył P. Z. obrońcę z urzędu w celu zbadania sprawy i sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, ewentualnie przedstawienia opinii o braku podstaw do wystąpienia z takim wnioskiem.

Wobec złożenia takiej negatywnej opinii przez wyznaczonego obrońcę, zarządzeniem z dnia 31 grudnia 2019 r. wezwano P. Z. do usunięcia braków wniosku o wznowienie postępowania przez sporządzenie i podpisanie stosownego wniosku przez obrońcę z wyboru w terminie 7 dni - pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Zarządzenie to zostało doręczone P. Z. w dniu 9 stycznia 2020 r.

Ponieważ przedmiotowy brak formalny nie został usunięty w ustawowym terminie, zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt III KO 105/19 odmówiono przyjęcia osobistego wniosku P. Z. o wznowienie postępowania.

Wyżej opisane zarządzenie zaskarżył P. Z. . W obszernym zażaleniu skazany ponownie wskazał na szereg argumentów świadczących, w jego przekonaniu, o nietrafności skazania przez Sąd Koronny w C. oraz na uchybienia w działalności brytyjskich organów ścigania, które stanowią obecnie przedmiot rozpoznania przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka. Nadto przywołał stanowisko wyznaczonego mu przez Sąd Najwyższy obrońcy z urzędu, który nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. W podsumowaniu zażalenia skarżący wyraził niepokodzenie się z zapadłym wobec niego prawomocnym wyrokiem Sądu brytyjskiego zwracając się o pomoc oraz „wydanie wytycznych prawnych” odnośnie możliwości wzruszenia orzeczenia skazującego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie odpowiada prawu i dlatego podlegało utrzymaniu w mocy.

Skarżący nie podniósł w zażaleniu żadnych argumentów świadczących o nietrafności zaskarżonego zarządzenia. Bezsprzecznie również nie uzupełnił w ustawowym terminie braku formalnego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, polegającego na sporządzeniu i podpisaniu go przez adwokata lub

radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.). Zasadnie zatem zarządzono uznanie pisma za bezskuteczne i odmówiono przyjęcia wniosku (art. 120 § 2 zd. drugie k.p.k.).

Kierując się dyspozycją art. 16 § 2 k.p.k. skarżącemu należy wyjaśnić, iż przedmiotem procedowania przed Sądami polskimi nie było rozpoznanie ciężącego na nim zarzutu i okoliczności popełnienia czynu, a wyłącznie kwestia dopuszczalności wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu brytyjskiego. Sąd krajowy nie przeprowadza ponownego postępowania rozstrzygającego o odpowiedzialności karnej oskarżonego, w tym – ponownego postępowania dowodowego, pozostając w tym zakresie związany ustaleniami zawartymi w wyroku sądu państwa obcego. Rolą sądu krajowego procedującego w trybie przepisów rozdziału 66 k.p.k. jest natomiast dostosowanie orzeczenia sądu państwa obcego do warunków polskich, tak by wykonanie prawomocnie orzeczonej kary nastąpiło zgodnie z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym.

W takim stanie rzeczy, uwzględniając podniesioną w zażaleniu argumentację kwestionującą podstawę faktyczną wyroku Sądu Koronnego w C. , skazany mógłby więc, teoretycznie, dążyć do podważenia prawomocności tego wyroku. Działania w tym zakresie mogą jednak zostać podjęte wyłącznie w trybie i na podstawie regulacji prawnych obowiązujących w Wielkiej Brytanii, w tym – w kontekście wyników postępowań zainicjowanych przez skazanego przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.